

Omstændigheder til, for at Statskassen skulde gjøre nogen Nedsættelse i det Tilskud, som den herved har truffet Aftale med Kommunen om, i Tillid til hvilken Kommunen har antaget en heel Mængde Embedsmænd og Betjente, og i Tillid til hvilken den i det Hele taget har indrettet Politiet paa en vis Maade. Det, som ligger til Grund for Forslaget, maa vel nærmest være det Principspørgsmaal, som jo allerede gjentagne Gange er kommet frem her i Salen, og som kan indbefattes i de Ord: I hvilket Forhold staaer Finantsloven til de øvrige Love? Jeg skal ikke nu herom udtale nogensomhelst Anskuelse, det vilde jo desuden kun blive en reent personlig Mening, ikke Udvalgets. Jeg skal kun gjøre den almindelige Bemærkning, at Gæt af To: enten mener det ærede Mindretal — og jeg holder mig her særlig til det ærede Medlem for Høibet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), der formodentlig vil føre Ordet for Mindretallet — jeg siger, enten mener det ærede Mindretal, at Finantsloven staaer saaledes over alle Love, at den bevilgende Magt ikke er bunden ved disse særlige Love, men ethvert Aar uafhængig kan tage sin Beslutning, og mener det ærede Mindretal dette, saa er det overskødigt at gjøre nogen Forandring i Lovens Ord, thi da følger det af den almindelige Regel, at den bevilgende Magt kan foretage Forandring i denne Sum som i andre — eller ogsaa mener det ærede Mindretal, at Finantsloven ikke har denne Myndighed over alle Love, men i saa Fald, siger jeg, bliver det ubesøiet at bringe denne Tanke ind paa dette Sted, thi det vil dog øiensynlig slet ikke kunne hjælpe Noget, om man ogsaa fik det stillet saaledes, at Statens Tilskud til Kjøbenhavns Kommune for Polititudgifter var Noget, som kunde forandres, naar alligevel de uendelig mange andre Ting, der staae paa Finantsloven, Summer af en ganske anderledes Størrelse og Betydning, dog vilde blive bindende for os. Jeg troer derfor, at man maa komme til den Anskuelse, at der ikke her er nogen Dødsforbring, og at der ikke her er Stedet til at komme ind paa hele det store Principspørgsmaal, som ligger paa Bunden af dette Forslag, men at man meget mere maa sige, at er der

ingen Leilighed, hvor det kan gjælde som en rimelig og billig Fordring at betragte Statens Udgift som et fast, aarlig tilbagevendende Fixum, saa er det ved denne, hvor den som sagt er Betingelsen for en Aftale. Jeg haaber, at det ærede Mindretal væsentlig har stillet dette Forslag for at faae Leilighed til fra sit Standpunkt at holde fast, at det betragter sig som besøiet til senere at foreslaae den bevilgende Myndighed at forandre denne Sum, men at det ærede Mindretal, naar det har udtalt dette, vil finde sig i, at Forslaget falder bort, og at man i den Henseende bliver staaende ved det Almindelige. Forsaaavidt man skulde gjøre gjældende, at det var nødvendigt netop at give Bestemmelsen denne Form, forbi man ellers ikke vilde være istand til aarlig at komme ind paa at undersøge, om ogsaa Kommunen paa sin Side opfyldte sine Forpligtelser, om den havde leveret et saadant Politi som det, man havde tænkt sig, da man besluttede Tilskudet, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at i denne Henseende vil Sagen stille sig aldeles eens, thi enten der staaer, at Justitsministeren skal føre den og den Sum paa Finantsloven, eller at Statskassen udreder et vist aarligt Tilskud af det og det Beløb, saa kommer det op paa Finantsloven, og der vil være den samme Afgang for den bevilgende Magt til hvert Aar ved Finantslovens Votering at drage dette Spørgsmaal ind under sin Forhandling, hvorvidt Kommunen fra sin Side opfylder sine Forpligtelser, og saa gjøre de videre Skridt, som derved kunde være nødvendige. Dette med Hensyn til Forslaget under Nr. 40.

Forslaget under Nr. 41 indeholder ikke nogen Realitetsforandring i Lovforslaget; det gaaer væsentlig ud paa Dptagelsen af en Bestemmelse, som allerede findes i de Bilag, som ledsage Lovforslaget, kun med den Forandring, at det ikke er blevet paalagt Politidirektøren som en Forpligtelse at møde ved de kommunale Forhandlinger, men indrømmet ham som en Berettigelse, fordi man fandt, at det for det Første saae noget smukkere ud og forudsatte et bedre Forhold, og for det Andet, at det ikke kunde hjælpe at forpligte en Mand til at møde ved disse Forhandlinger, naar man dog ikke tillige kunde forpligte ham til at tage Deel